

**Charita
Jeseník**

OKÉNKO

Úvodní slovo

Milí přátelé,

čeká nás sice nejkratší měsíc v roce, ale naopak dny se začínají viditelně prodlužovat.

Snad delší dny a více světla přinesou všem lidem úsměvy do tváří a energii pro nadcházející jaro.

Předsevzetí, touhy, představy a plány přicházející na konci roku starého nebo na začátku roku nového. Teď mohou začít klíčit a růst, jen je potřeba je probudit a vědomě dále živit. Tak jako semínka spící v přírodě, která se po dlouhé zimě probouzí k životu. Je třeba jim dát vědomou pozornost a sytit je, aby mohla růst.

K tomu nás mohou duchovně podpořit také nadcházející Hromnice, které vyzývají k očistě a úklidu nejen v domovech, ale i v naší duši. Přestože to všichni dobře víme, tak je přínosné si to navzájem občas připomenout, že aby mohlo něco nového růst nebo začít, je zapotřebí s klidem v srdci, uzavřít to staré a nesloužící. V některých domácnostech se teprve na Hromnice odstrojuje stromček a uklízí betlém, a tímto teprve končí období Vánoc.

Po tomto ukončení se symbolicky otevírá nový začátek. Tak jako si v přírodě razí cestu sněhem první sněženky, tak i my lidé můžeme toto období vnímat jako začátky svého růstu. Zbavme se věcí a situací, které nás tíží. Uklidme si v duši i doma a vyhodme vše nepotřebné. Začneme každý sám u sebe, dopřejme si čas a prostor být sami se sebou a uzavřeme v sobě všechno, co nás trápí. Opuštěme všem, kteří nám ublížili, jak vědomě či nevědomě, a hlavně sami sobě.

Monika BUZKOVÁ
vedoucí Charitního
domu sv. Anežky

František slaví kulatiny

Na konci loňského roku si Charita Jeseník připomněla 30. výročí svého založení. Letos oslavíme další jubileum. Už 30 let slouží klientům Domov pokojného stáří sv. Františka v Javorníku, což si připomeneme v srpnu při Zahradní slavnosti.

Domov pokojného stáří sv. Františka se od počátku zaměřuje na péči o seniory. Z důvodu zhoršujícího se zdravotního stavu klientů a na základě poptávky z řad veřejnosti se domov od 1. ledna 2021 rozdělil na dvě služby. Čtrnáct lůžek se vyčlenilo pro domov se zvláštním režimem, který se zaměřuje na péči o klienty s Alzheimerovou chorobou a jinými druhy demence. Tím se podařilo rozšířit kapacitu čtrnácti míst, které seniorům, kteří kvůli svému duševnímu onemocnění nemohou zůstat doma, doposud nabízel pouze Charitní dům sv. Anežky ve Vidnavě. Míst pro takto nemocné seniory byl ale stále nedostatek. Proto Charita Jeseník přistoupila k zásadnímu rozhodnutí a od 1. ledna 2024 se celý javornický domov změnil na domov se zvláštním režimem s kapacitou dvaceti míst. Pojďme se ale projít jeho historií.

Domov pokojného stáří sv. Františka sídlí v Javorníku v budově, kterou před svým návratem do mateřských klášterů obývaly řádové sestry a později pod názvem „Oáza“ sloužila k ozdravným pobytům. Ale nebylo tomu tak vždy. Původně se domov nacházel v Bílé Vodě. Pod hlavičkou České katolické charity se zde personál staral o seniory »třetích řeholních řádů«, později sloužil domov všem zájemcům. Po převzetí domova 1. 1. 1995 pokračuje v péči o seniory i Charita Jeseník. V roce 2003 přistoupila Charita Jeseník z finančních důvodů k regulaci služeb a změny se dotkly i DPS sv. Františka, který se musel z Bílé Vody přestěhovat. Část klientů našla nový domov v budově „Oáza“ v Javorníku, další se přestěhovali do DPS sv. Hedviky ve Vidnavě a do prvního patra budovy AVE, které do té doby sloužilo rovněž jako ubytovna. Za svou dlouhou existenci se javornický domov dočkal několika oprav. Zásadní změna nastala v roce 2019, kdy 14. ledna začala kompletní rekonstrukce domova. Už o rok později, přesně 7. srpna, představila Charita Jeseník veřejnosti novou podobu moderního objektu, včetně evakuačního výtahu.

Co nás čeká v únoru...

- **Masopustní veselí** si užijí v Charitním domě sv. Anežka
- **Oslavu sv. Valentýna** plánují v Denním stacionáři Šimon
- **V domově pokojného stáří sv. Hedviky** se zahalí do vlny
- **Tučný čtvrtek** si užijí v Domově pokojného stáří sv. Františka
- **Do pečení srdíček** se pustí v Domově pokojného stáří sv. Hedviky

Čtěte dál...

- **Pokořili jsme milion** (str. 2)
- **V domově se opět cvičí** (str. 3)
- **Rozhovor** (str. 4–5)
- **Výsledky Tříkrálovky** (str. 6)
- **Duchovní zamyšlení** (str. 8)

Pokořili jsme milion

Neskutečné se stalo skutkem. Přestože to tak do poslední chvíle nevypadalo, podařilo se pokořit hranici milionu korun. V jubilejním 25. ročníku Tříkrálové sbírky přispěli dárci celkovou částkou 1 003 442 korun. S vděčností říkáme všem velké DÍKY.

„Výsledek Tříkrálové sbírky je úžasný. Lidé ve všech obcích, kteří si na podzim prošli těžkým obdobím, byli velmi štědrí a my všem moc děkujeme. Každý rok se přesvědčujeme o tom, že výtěžek překoná ten předchozí,“ uvedla ředitelka Charity Jeseník Helena Paschkeová. A má pravdu. V tomto roce přispěli dárci celkovou částkou 1 003 442 korun, což je o 79 396 korun

více, než v předešlém roce.

Od letošního ročníku Tříkrálové sbírky jsme neměli velká očekávání. Velmi dobře jsme si uvědomovali, že se region těžce vzpomíná na ze zářijových povodní a lidé řeší spoustu problémů. Proto naším přáním bylo, aby koledníci navštívili domácnosti, popřáli Boží požehnání a vše dobré v novém roce. Vždyť ke zvládnutí

nápravy škod budeme ještě všichni potřebovat hodně fyzických i psychických sil. Ano, peníze jsou důležité a Charita Jeseník není výjimkou, ale v danou chvíli nebyly finance tou nejpodstatnější záležitostí Tříkrálové sbírky.

O to větší překvapení nás čekalo při rozpečetování kasiček v jednotlivých obcích, kde lidé ukázali obrovskou štedrost. Stačí se podívat na výsledky a je zřejmé, že pouze v pěti ze čtyřadvaceti obcí se v porovnání s předchozím rokem vybrala nižší částka, a to jen v řádu set korun. Například v Písečné se koledníci, s ohledem na zářijové povodně, rozhodli tento ročník vynechat. I tak lidé do kasičky umístěné na obecním úřadě vložili krásných 7 144 korun.

Velké překvapení nás při rozpečetování čekalo ve Velké Kraši a ve Vidnavě. Zde voda řádila enormní silou, přesto lidé z Velké Kraše vložili do kasiček oproti loňsku téměř dvojnásobek a podpořili sbírku částkou 32 788 korun. Ve Vidnavě se obsah kasiček zvýšil z loňských 28 563 korun na 42 804 korun.

Děkujeme všem, kteří jakýmkoliv způsobem přispěli do Tříkrálové sbírky. Její výtěžek použijeme na dofinancování lůžkového evakuačního výtahu a bezbariérové řešení v Charitním domě sv. Anežky ve Vidnavě, který poskytuje služby seniorům s Alzheimerovou chorobou a dalšími typy demencí.

Nový rok zahájili koncertem

Domov pokojného stáří sv. Františka v Javorníku rozezněly začátkem roku hudební tóny. Seniorům přišli pro dobrou náladu zahrát a zazpívat mladí umělci.

2. ledna navštívili javornický domov bývalí absolventi Církevní konzervatoře německého řádu v Opavě. Krásnou hudební chvíli připravil klientům Vladimír Arzt, student Janáčkovy akademie múzických umění Brno, který doprovodil na kytaru a harmoniku Evu Frenclovou. Mladá zpěvačka studuje v současné době historii a pomocné vědy historie na Masarykově univerzitě v Brně.

Hudba nás provází celý život a četné výzkumy dokazují, že může ovlivnit emocionální i kognitivní funkce pacientů s demencí, u nichž jde často o jediný způsob, jak zůstat ve spojení se svojí minulostí. Vědci zjistili, že poslech známé hudby představuje prostředek k vyvolání vzpomínek, ale i způsob, jak překonat úzkost, zlepšit náladu a pocít izolace.

Kalendárium

- **2020** – 11. února se v Katovně konala vernisáž 13. ročníku výtvarné a fotografické soutěže, která měla téma „Tři králové slaví 20 let“. Hosté si pochutnali i na slavnostním dortu, který na oslavu 20. výročí Tříkrálové sbírky upekla vedoucí Denního stacionáře Šimon Marta Nosková.
- **2022** – V rámci canisterapie navštívili Charitní dům sv. Anežky bílí samojedové z místní chovné stanice Vidnavská záře.

Stalo se ...

Jaké je to být údržbářem

Prvním hostem celoročního projektu „Ten dělá to a ten zas tohle,“ díky kterému naučnou uživateli Denního stacionáře Šimon pod pokličku řady zaměstnání, se stal Petr Šalplachta. Člověk, který má na starosti údržbu stacionáře, přiblížil uživatelům svou profesi. Díky němu si mohli vzít do rukou různé nářadí, od kladiva přes vrtačku, a společně vyrobili pačič budku.

V domově se opět cvičí

„Ve zdravém těle zdravý duch.“ Autorem citátu, který si vzali za své i členové sokolstva, je irský dramatik George Bernard Shaw. Jeho slovy se inspirovali i v Domově pokojného stáří sv. Hedviky, kde rozšířili aktivity o cvičení s klienty.

„Zjistila jsem, že se u nás v minulosti cvičilo a klientům se to líbilo. Proto jsem jim chtěla tuto možnost opět nabídnout, aby mimo činností v aktivizační dílně měli i další formy aktivit,“ prozradila vedoucí domova Milena Rygelová. Velká jídelna se tak mění jednou týdně v provizorní tělocvičnu. Kdo by ale čekal místnost s žíněnkami a v ní seniory ve sportovních

úbořech, mýlil by se. Vždyť nejstarší klientce je 96 let, a i když tato dáma stále háčkuje bez brýlí, nohy ji už neposlouchají. Přesto mezi cvičenci nechybí. Stejně jako ostatní senioři, i ona pečlivě naslouchá pokynům aktivizační pracovníce Martiny Kovaříkové, která má coby bývalá učitelka tělocviku pohyb v malíčku.

„Vítám vás. Přeji krásné ráno. Nohy si

dáme na zem, pomaličku nakloníme hlavu k rameni. Usmějeme se na toho, kdo je před námi a hlavu vrátíme zpět,“ začíná hodinu Martina Kovaříková. I když má za sebou stovky odučených tělocviků, tak se na lekce pečlivě připravuje. „Sednu si na gauč a zkouším, jestli cvik odpovídá schopnostem klientů. Jestli pohyb zvládne člověk, který ovládá jen jednu ruku,“ vysvětluje paní Kovaříková.

Každý, kdo navštíví hodinu cvičení, si všimne, že seniorům nová aktivita svědčí. „Chci být mezi lidmi, nejen sama na pokoji,“ usmála se po cvičení jednadředesátiletá Alžběta Kurucová. „Jsem po operaci páteře. Všechno mě bolí, hlavně ruce, ale tohle se mi líbí,“ přidala se sedmasedmdesátiletá Milada Janovská, která je upoutaná na kolečkové křeslo a ovládá jen jednu ruku. Stejně je na tom i o dva roky starší Jindřiška Drozdová, kterou po mozkové mrtvici „neposlouchá“ pravá ruka. „Už jsem se naučila vše zvládat jednou rukou a nejlepší je, že jsem mezi lidmi,“ dodala seniorka.

V domově vše přizpůsobují potřebám klientů, jejich kondici a zdraví tak, aby se mohlo do aktivit zapojit co nejvíce z nich. „Důležité je protahování těla i cvičení jemné motoriky, protože s věkem svaly ochabují a klienti ztrácí cit v rukou. Při cvičení je čas i na trénink paměti, třeba při počítání, povídání,“ dodala vedoucí.

Masopust oslaví se seniory

V Denním stacionáři Šimon přivítají na konci měsíce seniory z Denního stacionáře Centra sociálních služeb Jeseník a společně si užijí masopustní veselici.

Na první pohled by se těžko hledaly dvě odlišnější služby, než je Denní stacionář Šimon, který se věnuje handicapovaným lidem a zařízení, které pečuje o seniory. Přesto spolupráce obou stacionářů funguje skvěle už mnoho let. Bavit se snad budou všichni i tentokrát. V Denním stacionáři Šimon, který se ujme role hostitele, se proto už s předstihem pustili do výroby originál-

ních masek, aby 26. února, kdy pořádají masopustní veselici, všichni krásně zazářili. Protože má letošní rok téma „Ten dělá to a ten zas tohle,“ budou i masky v duchu různých profesí. „Společně s pracovníky si uživatelé připravují kostýmy – lékař, pekař, uklízečka,“ prozradila v krátkosti vedoucí stacionáře Marta Nosková. Chybět nebude ani dobré jídlo a kulturní program.

Stane se ...

Pusy se budou lesknout

Nejen Masopust, ale i Tučný čtvrtek dopřejí svým klientům v Domově pokojného stáří sv. Františka. Jak název napovídá, všem by se v tento den měly pusy lesknout omastkem. Podle prastaré tradice je třeba sníst aspoň jednu koblihu, aby člověk neprovázela smůla a v domově se jí drží. V improvizované kavárničce si klienti i zaměstnanci dopřejí sladké koblihy.

Tradice na Anežce žijí

Masopust, fašank, voračky, prostě veselí a hodování se spoustou dobrého jídla si před postrnní dobou užijí klienti Charitního domu sv. Anežky ve Vidnavě. Zaměstnanci se tradičně starají o to, aby seniorům připomínali tradice jejich mládí. Masopust je z jednou z nich. Pracovníci se převlečou do kostýmů, a za masky vyrobené při aktivizacích, se rádi ukryjí i klienti.

„Věřím v anděly i zázraky,“ říká ambasadorka Charity ČR Dáša Zázvůrková.

Na rozhovor se zpěvačkou, herečkou a ambasadorkou Charity ČR Dášou Zázvůrkovou jsem se snažila pečlivě připravit. Brouzdala jsem po internetu, abych měla připravené skvělé otázky na rozhovor s celebritou. A co myslíte? Vše bylo jinak. Zápisů jsem mohla odložit, protože s touto ženou prostě není čas na čtení poznámek.

Při našem prvním setkání jsem nejdříve slyšela Váš hlas. V ředitelně jste tehdy zpívala a dodávala sílu týmu lidí, kteří byli zapojeni do povodňové pomoci. Moje první otázka tedy zní. Jak jste se dostala k Charitě Jeseník?

Úplnou náhodou. V srpnu jsem se stala ambasadorkou Charity ČR poté, co mi kamarádka Julie Růžičková, která dělala PR a tiskovou mluvčí pro nadace a neziskovky, řekla: „Dášo, nám chybí ambasadorka Charity ČR a ty by ses nám líbila.“ Na to jsem já řekla, že by to bylo skvělé, protože i když jsem v Nadaci Slunce a pomáhám v dalších projektech, tak nejsem exkluzivně nikde, a tohle mi přišlo smysluplné a krásné tím, že charity jsou po celé republice i v zahraničí a navzájem si pomáhají. Tím, že se v září stalo, co se stalo, tak jsem chtěla pomáhat nejen zpěvem, to se od nás zpěvaček očekává, ale chtěla jsem přijet osobně. Víte, když mi někdo nabídne takovouto spolupráci, chci být uvnitř dění. Chci vidět, co lidi začínají. Chci je vyzpovídat a zjistit, jaké mají pocity, v jakém psychickém stavu jsou, jak jim mohu pomoci. A pro mě bylo hrozně krásné přijet k vám a vidět solidaritu, jak si tady lidé pomáhají navzájem. Vidět úsměv na tváři. Večer jsem šla na večeři, seděla jsem s dobrovolnými hasiči, nevím odkud ti kluci byli, ale byli úžasní. Opravdu si vážím každého dobrého člověka, který to myslí upřímně a hezky.

Než jste vyrazila na Jesenícko, připravila jste se? Kolik dní jste u nás strávila?

Nakoupila jsem gumáky, vzala si nepromokavé věci, spacák. Vyrazila jsem obalená vším možným vlakem do Olomouce, kde na mě čekal Vítek Kraus (národní koordinátor pro mimořádné události Charity ČR), který se o mě staral neskutečně. Pak mě předal Robertovi Neugebauerovi (povodňový koordinátor, zástupce ředitele Arcidiecézní charity Olomouc) a já jsem si připadala jako princezna, jak se o mě všichni krásně starali. Byla jsem třeba v humanitárním skladu, kde pracovali i Ukrajinci a všichni si pomáhali. Kluci tam montovali kolečka a říkali – pojdte

k nám na kafe, a já viděla, že s dobrou vůlí a humorem jde vše líp. Hned si mě vzali mezi sebe a řekli, co potřebují, takže jsem do toho najela moc hezky. Moc dlouho jsem tady ale být nemohla. Jen asi dva dny, protože pak jsem už měla představení.

Když jste jezdila po regionu a natáčela videa z různých míst, viděla jste spoustu nehezkých obrazů. Zažila

jste situaci, která Vám uvízla v paměti?

Těch okamžiků bylo hodně. Projela jsem si vesničky od Vápenné, přes Českou Ves, Písečnou až po Mikulovce. Vzpomínám si, jak jsem se v Mikulovicích dívala na řeku a viděla vodní záchranáře, jak prohledávali celý tok a hledali pohřešované osoby. Bylo sluníčko, oni se blížili k nám a pro mě to byl strašně silný okamžik. Bavila jsem se s prezidentem vodních záchranářů o tom, jestli jsou úspěšní. V daný okamžik nebyli, a pro mě to bylo strašně těžké, protože jsem myslela na rodiny, kterých se to týkalo. My mluvíme o třech pohřešovaných, ale já si představila jejich maminky, přitele a přítelkyně, a to je strašné. Na druhou stranu bylo moc pěkné vidět, jak se všichni k sobě chovali moc hezky a vzájemně si pomáhali.

Když jsem Vás viděla v září, vypadala jste úplně jinak. Měla jste svou typicky zářivou rtěnku a delší vlasy. Teď máte opět rtěnku sladěnou s botami, ale vlasy podstatně kratší. Věťšinou, když žena změní image, je za tím nějaká událost. Doufám, že Vás povodně nepřipravily o vlasy.

Určitě ne. Já jsem o tom přemýšlela dlouho. Tím, že jsem před dvěma lety přišla o svého muže, tak jsem potřebovala nějakou změnu, ale není to účesem. Věděla jsem, že se potřebuji nějak osvěžit, a tak jsem šla s vlasy pryč. Možná je to i novým turné s mojí novou deskou – Věřím v brzké lepší zítřky.

To je hodně osobní a citová záležitost.

Je to moje třetí deska. Je o lásce a já jsem vlastně poprvé vyslala city ven. Nikdy jsem o lásce nepsala. Tato deska je nejosobnější a je věnovaná mému muži.

Když jsem sledovala Vaše videoklipy, hodně mě oslovila smutná píseň Prázdný dům.

Napsala jsem ji pro představení „Můžem i s mužem.“ Následně vznikl i film a je to o tom, že nikdo nechce být druhý. Přeji každé ženě, ať není ta druhá, ať je vždy na prvním místě ve všem.

Jste divadelní a televizní herečka. Hrál jste v seriálech. Jste také zpěvačka. V jakých botách se cítíte nejlépe?

Jsem především zpěvačka a autorka svých písní. To, že jsme se vždy s jevištěm přitahovaly a namlouvaly s kamerou, to vím už dlouho. Mám ráda divadlo a spojení s lidmi kolem něj. Jo, divadlo se mě drží jako klíště a já jeho.

Na druhou stranu, dočetla jsem se o Vás, že jste vystudovala nonverbální a komediální divadlo, jednoduše řečeno – pantomimu u Borise Hybnera. Jak se tedy raději vyjadřujete, slovem nebo tělem?

Já to mám ráda spojené. Mám ráda řeč těla, pohyb, energii, kontakt a dotyk s lidmi. Proto bych nikdy nemohla vystupovat v O2 aréně. To není můj sen. Mým snem je Národní divadlo. Při studiu pantomimy mě bavila technika pohybu, akrobacie, step. To vše do divadla patří. Boris Hybner mi říkal, že ví, proč jsem na té škole, že si vyzobávám

třešinky a já si je skutečně vyzobávala, a protože jsem chtěla zaměstnat i hlavu, tak jsem šla studovat italianistiku na filozofické fakultě, protože miluji Itálii a historii.

Říká se, že více než slovy komunikujeme svým tělem. Načítáte si lidi přes jejich gesta, grimasy nebo se spoléháte na slova?

Mám velice intuitivní citění. Když člověka potkám, tak vím, jestli mi je s ním dobře nebo ne. Řeč těla nezkoumám. Buď je mi ve společnosti hezky, ošívám se nebo chci utéct. Jsem třeba s někým dýl a už vím, že se necítím a musím odejít. Takže nashledanou (smích).

Dočetla jsem se, že Vás režíroval Miloš Forman v Dobře placené procházce. Premiéra této jazzové opery byla 22. dubna 2007 v Národním divadle. Jaká byla spolupráce s panem Formanem?

Nepopsatelná. Miloš Forman byl naprosto obyčejný člověk a tím byl neobyčejný. Byl to neskutečný režisér a já si spolupracuji s ním, i hraní Vanilky, což byla jedna z hlavních rolí, neskutečně užila. Byla jsem součástí krásných emocí. Při tomto představení se Miloš Forman poprvé a naposled setkal pracovně se svými syny Matějem a Petrem. Já jsem byla asi ve snu. Byla jsem pětadvacetiletá holka z Votic, která spolupracovala s Milošem Formanem, měla ve Zlaté kapličky premiéru, které dirigoval Libor Pešek, a k tomu jsem si zahrála po boku Jiřího Suchého a Jitky Molavcové.

Říkala jsem si, že se Vás na to ptát nebudu, protože je to pro Vás stále bolestivé téma, ale Vy sama jste svého muže několikrát zmínila. Byli jste spolu 16 let. Jak se stane, že se pětadvacetiletá žena zamiluje do více jak sedmdesátiletého muže?

Já to sama neumím popsat. Tam bylo vše tak správně a přirozeně. Pro někoho to může být „bizár“, pro někoho „zážrak“. Mně Liborek (dirigent Libor Pešek) přitahoval vším, protože byl výjimečný. Byl to velice moudrý člověk se smyslem pro humor. My jsme se prosmáli životem. Jak říkala Hanička Maciuchová, že byla pro svého muže bohyně a on byl pro ni vesmír, tak já jsem to viděla stejně. Liborek říkal, že mu mě přivedla Afrodité. To by byl hřích nepřijmout.

Váš muž Vás opustil před dvěma lety. Na jednu stranu je to dlouhá doba, ale na Vás je stále vidět, že Vás to bolí. Umíte si představit, že se znovu zamilujete?

Teď jsem zrovna na rozcestí. Píšu i takovou písničku. To, co se stane – vě-

řím v brzké lepší příští. Srdce otevřené ještě nemám a nevím, jestli jej ještě otevřu. Uvidím, jestli se stane zážrak a najdu muže, který přeskočí level, který nastavil Liborek.

V Divadle v Řeznické nyní připravujete představení Vratte nám Sofii Loren, kde hrajete hlavní roli. V lednu začínáte zkoušet, kdy budete mít premiéru?

Na námět Jitky Sedláčkové napsala hru Klára Formanová, což je snacha Miloše Formana. Jitka Sedláčková hraje manželku Pavla Kikinčuka, který má problémy se spaním. Řeší to speciálními gumovými medvídky, které způsobí to, že mu do snů vchází já jako Sofie Loren. Takže se stává, že jde navoněný a oholený spát už třeba ve tři hodiny odpoledne. Má to velmi vtipné dialogy a premiéra bude 7. března.

Kde Vás nyní můžeme vidět?

Mám před sebou turné s mými songy „Věřím v brzké lepší příští“, které jezdím s Honzou Horáčkem. Pak mám projekt „Čím dál, tím víc.“ Je to pocta Haně Hegerové s jejími písničkami. V Malostranské besedě budu 16. a 17. února natáčet desku z jejích šansonů, kterou pokřtím v červnu na Smetanově Litomyšli. Na desku přidám ještě svoje dvě skladby, a to „Ještě ne“, kterou jsem věnovala svému muži a „Věřím v brzké lepší příští.“ Jinak jezdíme s Martinou Preissovou s autorským literárně-hudebním pořadem „Opravná dušič.“

Potkáváte velkou spoustu zajímavých lidí, kteří jsou pro Vás inspirací. Mluvíte o nich s láskou. Na které velikány ráda vzpomínáte?

Třeba na režiséra Jiřího Krejčíka, který když dělal poslední inscenaci pro Českou televizi, tak mě oslovil. Bylo mi tenkrát asi 23 let. Vybral si mě na HAMU, byla to krásná spolupráce. On byl neskutečný. Říkalo se o něm, že mlátí herečky holí, tak mě nemlátil. Řekl mi pár rad – Už nikdy o sobě neříkej, že nejsi herečka. Dokonce byl i na křtu méj desky. Velmi ráda na něj vzpomínám. Byl to takový můj guru herectví. Mám ráda Jitku Molavcovou, která je mojí srdeční záležitostí. Je to žena, které si nesmírně vážím po všech stránkách. Nesmím zapomenout na Haničku Maciuchovou. Nejvíce si ale asi vážím svých rodičů. Protože maminka a tatínek jsou báječní. Zvládli svůj život skvěle. Jsou stále spolu. Dávají nám lásku a je to krásné souznění.

Říkáte, že jste dívka, která věří v anděly.

Já nevěřím v pána Boha, věřím v anděly, v zážraky, v sama sebe, v hodné lidi. Když jsem bydlela u jeptišek, tak sestra Bohdanka mi říkala, že jsem „něcišta“. Že věřím v něco. Já jsem katolík, jsem pokřtěná, miluji kostely, zapalují tam svíčky za ty mé dušičky a věřím v anděly. Dokonce mám doma kameného anděla s tamburínkou, kterého jsem dostala od Liborka, a tomu šepťám svá přání do ouška a učím to i neteř a synovce.

Charita Jeseník slaví 30 let. Co byste jí popřála?

Je mladší než já, to mě trochu urazilo. Popřála bych jí, aby to, jak funguje, zůstalo. Aby její sláva a cesta se dostávala mezi více lidí a aby to vnímali jako součást svých životů. Když pomůžete vy, třeba se jim to vrátí, ale nespolehat se na to.

Děkuji za rozhovor.

Dáša Zázvůrková – medailon

Narodila se v Benešově u Prahy. Dětství prožila ve Voticích. Po pedagogickém lyceu v Berouně vystudovala nonverbální a komediální divadlo na HAMU u Borise Hybnera a italianistiku na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Prošla spoustou divadel, ale stále angažmá pro ni není to pravé. Mezi její koníčky patří tenis, veslování.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2025

Bělá pod Pradědem	79 149 Kč	Písečná	7 144 Kč
Bernartice	44 012 Kč	Skorošice	38 635 Kč
Bílá Voda	5 829 Kč	Stará Červená Voda	22 169 Kč
Černá Voda	23 207 Kč	Supíkovice	16 706 Kč
Česká Ves	70 586 Kč	Uhelná	22 117 Kč
Hradec-Nová Ves	16 211 Kč	Vápenná	36 556 Kč
Javorník	32 597 Kč	Velká Kraš	32 788 Kč
Jeseník	208 990 Kč	Velké Kunětice	9 744 Kč
Kobylá nad Vidnavkou	18 206 Kč	Vidnava	42 804 Kč
Lipová-lázně	27 572 Kč	Vlčice	19 730 Kč
Mikulovice	42 196 Kč	Zlaté Hory	108 023 Kč
Ostružná	5 958 Kč	Žulová	25 723 Kč

Kasičky celkem	956 652 Kč
Koleda online (k 31. 1. 2025)	14 600 Kč
Bezhotovostní dary	32 190 Kč
Celkem	1 003 442 Kč

Přispěli jste na realizaci bezbariérových úprav a evakuačního výtahu v Charitním domě sv. Anežky ve Vidnavě.

Děkujeme !

 **Charita
Jeseník**

Koledníci v jednotlivých obcích

Bělá pod Pradědem
Foto: Anna Neugebauerová

Javorník
Foto: Tamara Němcová

Jeseník
Foto: Marta Nosková

Kobylá nad Vidnávkou
Foto: Jana Třetinová

Mikulovice
Foto: Věra Benčová

Stará Červená Voda
Foto: Petra Podlahová

Vápenná
Foto: Karin Haltmanová

Velká Kraš
Foto: Zdeňka Rybová

Vidnava
Foto: Irena Balážiová

Vičice
Foto: Ilona Uhlířová

Zlaté Hory
Foto: Agi Petreková

Žulová
Foto: Dana Fedorová

Duchovní zamyšlení

V měsíci únoru si připomínáme čtyřicet dní po narození Ježíše Krista událost, která se stala v životě jeho rodičů. Evangelista Lukáš píše: „Když uplynuly dny jejich očistování, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina.“

Jedním slovem bychom řekli, že zde vystupuje vděčnost. Rodiče jdou poděkovat za ten nový život, který si sebou v tom čtyřicetidenním živém klubíčku přináší. Možná je to takové ohlédnutí se za Vánoce. Co jsme to vlastně před tím měsícem spolu prožili. Krásná setkání, společenství rodiny, světlo a radost, milá srdce. Nevíme úplně, kde se to tam v ten čas bere, ale je to tam. I na místech a ve vztazích, které jsou jindy v nesouladu. Na Hromnice se sice uklízí betlémy a ruší vánoční výzdoba, ale ono vděčné ohlédnutí se nám může prodloužit a zpřítomnit ten pokoj a radost vánočního času do dalších dní nového roku. Ten potenciál tam je.

Když člověk hledí na narozené dítě, je pln úžasu. Úžasu nad možnostmi toho nového života. Co z toho človíčka asi bude? Zatím je odkázaný na rodiče, ale ten potenciál! To je fantastické. A tak se v příbězích o narození lidí objevují sudičky. I v příběhu o Ježíšovi rodiče přichází do chrámu poděkovat a setkávají se zde se dvěma divnými lidmi Simeonem a Annou. A Simeon řekl: „Nyní mohu v klidu umřít Bože, neboť mé oči viděly tvé spasení, světlo, jež bude zjevením pohanům...“ Nemyslím si, že tomu malému Ježíši určili osud. Spíše měli vnímavého ducha a v této své vnímavosti uviděli úžasný potenciál toho malého dítěte. Přeji vám i sobě, ať umím každý den v lidech, které potkám, vidět jejich potenciál a tím pádem i svůj. Ten potenciál tam je.

Tento rok je totiž milostivým létem a my jsme poutníky naděje.

P. Mgr. Petr Fiala
jesenický kaplan

Poděkování

Srdečně děkujeme všem,

kterí v roce 2024 podpořili Charitu Jeseník darem, finančním příspěvkem nebo jakýmkoliv jiným způsobem. Velmi si toho vážíme.

Děkujeme Ministerstvu práce a sociálních věcí, Ministerstvu zdravotnictví, Olomouckému kraji a Moravskoslezskému kraji.

Městům a obcím:

Bělé pod Pradědem, Bernarticím, Březové, Citovu, Černé Vodě, České Vsi, Dolní Moravě, Hradci–Nové Vsi, Javorníku, Jeseníku, Kobylé nad Vidnavkou, Lipové-lázní, Mikulovicím, Mohelnici, Paskovu, Písečné, Skorošicím, Spálovu, Staré Červené Vodě, Supíkovcím, Uhelné, Vápenné, Velké Kraši, Vidnavě, Víkřovicím, Vlčicím, Zábřehu, Zlatým Horám, Žulové

Nadacím:

Výboru dobré vůle – Nadaci Olgy Havlové, Nadaci ČEZ, Nadaci Agrofert, Nadaci EPCG, Nadaci MONETA Clementia

Mezi podporovatele a partnery Charity Jeseník dále patří:

Biskupství ostravsko-opavské, Diecézní charita ostravsko-opavská, cb Data, s.r.o., Doka Stroke s.r.o., DORG, spol. s r.o., JESBENE s.r.o., Pravoslavná církevní obec v Jeseníku, Ing. Beneš Filip, Mgr. Buzková Monika, Červíková Zuzana, Elbel Ondřej, Garabíková Ludka, Hauerlandová Helena, Havelka Antonín, Hojková Zdislava, Hubáčková Jana, Hradilová Jana, Hynková Šárka, Komínek Radomír st., Komínek Radomír ml., Koníček Aleš, Kubelková Ivana, Kučáková Iveta, Kvapilová Karin, Maceček Jan, Michálová Marie, Mgr. Skřítková Lucie, Ing. Mrňka Stanislav, Mrosek Jan, Novotná Kateřina, Olšinová Miroslava, Prokeš Jan, Příbyl Jiří, Mgr. Romankiewicz Zbigniew, ThLic., Salaga Tomasz Jan, Stejskalová Blanka, Střížová Ivana, Tomášek Jan, Mgr. Tschulik Václav, 6. B. ZŠ Jeseník.

Pomoc po povodních poskytl:

Hradec nad Svitavou, Městys Radiměř, Motýli Šumperk, svoboda.plan s.r.o., Farní Charita Říčany, Drgáčová Rafaela, Elbel Ondřej, Hanuš Jan, Heráková Vlasta, Homolová Blanka, Hubáčková Jana, Janišová Nikola, Kolaříková Andrea, Křížek Petr, Ing. Mrňka Stanislav, Mgr. PhDr. Novák Dominik, Novotná Kateřina, Tomášek Jan

Také děkujeme **naším zaměstnancům** za jejich ochotu a pomoc potřebným. Stejně tak **všem koordinátorům, koledníkům a dárčům Tříkrálové sbírky**.

Poděkování patří rovněž všem, kdo na nás myslíte v modlitbách a přímlovách.

Poděkování

Díky za laskavá srdce

Dovolíme si malé ohlédnutí za uplynulými Vánoce a poděkujeme městům Javorníku a Vidnavě. V předvánočním čase obě města připravila pro naše seniory z Domova pokojného stáří sv. Františka a sv. Hedviky své tradiční projekty „Strom splněných přání“. V Javorníku se do akce zapojily i děti ze 4. A. Školáci vyrobili krásné kartičky, na které pracovníci domova napsali přání klientů. Ty umístili na stromek v Městském informačním centru. Ve Vidnavě zapůjčila pro „Strom splněných přání“ prostory Kavárna u Verči, za což moc děkujeme.

Největší díky ale patří lidem, kteří se do akce obou měst zapojili. Právě díky jejich štědrosti zažili klienti našich dvou domovů u rozsvícených stromčků krásu milých překvapení.

Za pomoc při povodních

Chceme vyjádřit poděkování všem, kteří jakýmkoli způsobem pomáhali našemu regionu při odstraňování následků povodní. Upřímně děkujeme všem dárčům, kteří přispěli do povodňové sbírky. Děkujeme všem za materiální a potravinovou pomoc. Děkujeme za zapůjčení vysoušečů, elektrocentrál, vysokotlakých čističů, plynových topidel, které tolik pomohly a stále pomáhají zaplaveným rodinám. Obrovské díky patří i dobrovolníkům, členům IZS, vojákům, kteří odvedli obrovský kus práce. Bez vás všech by to nešlo. Děkujeme za vaši spolupráci a nesmírně nasazení. Vaše ochota pomáhat je inspirací pro nás všechny.

